

KÁLVIN VÉGRENDELETE

Isten nevében. Én, Kálvin. János, Isten Igéjének szolgája a genfi egyházban, különböző betegségektől annyira megtámadtatva érzem magamat, hogy nem gondolkodhatom másként, mint hogy Isten engem ebből a világból hamarosan haza akar vinni. Ezért elhatároztam, hogy testamentumot és végrendekezést készítek írásban, a következő formában:

Először Istennek adok hálát, hogy könyörült rajtam, szegény teremtményén, és kivont engem a bálványozás mélységéből, amelyben elmerültem, hogy az evangélium világosságához vonzzon és részt adjon idvezítő tanításában, mire én nem voltam méltó. Sőt irgalmasságát tovább is kiterjesztette és elhordozott engem gyengeségeimmel és minden fogyatkozásaimmal, melyekkel százezerszer kiérdemeltem, hogy elvessem. És nemcsak ez, hanem még feljebb: kegyelmét annyira megbizonyította irántam, hogy engem és munkámat evangéliuma igazságának terjesztésében és hirdetésében használni kegyes volt. Ezért kijelentem, hogy ebben a hitben akarok élni és halni, és nincs más reményem és bizakodásom, mint az, hogy engem Ő kegyelmébe fogadott, ami üdvösségem egyetlen alapja. Elfogadom azt a kegyelmet melyet Ő nékem a mi Urunk Jézus Krisztusban megmutatott, és az ő szenvedésének és halálának érdemére támaszkodom, hogy az által minden bűneim eltemetessenek. Könyörgök is Hozzá, hogy mosson és tisztítson meg a mi nagy Megváltónk vére által, mely minden szegény bűnösért kiontatott, hogy megjelenhessek orcája előtt, az Ő képét viselve.

Azt is kijelentem, hogy annak a kegyelemnek mértéke szerint, amely nékem adatott, minden erőmet megfeszítve igyekeztem Igéjének prédikálásban és írásban való tiszta hirdetésére és a Szentírás hűséges magyarázására. Minden olyan küzdelemben is, melyet az igazság ellenségeivel kellett megvívnom, sem ravaszságot, sem mesterkedést nem használtam, hanem mindig becsületesen szálltam síkra, az Ő ügyének védelmezésében. De jaj, a bennem levő akarat és buzgóságom, ha szabad annak neveznem, oly hideg és lagymatag volt, hogy méltán érzem magamat bűnösnek mindenben és mindenütt. És ha nem lett volna az Ő végtelen jósága, minden szenvedélyes igyekezetem füstnél nem lett volna egyéb. Igen, a kegyelmi ajándékok, melyeket Ő adott, még bűnösebbekké tesznek engem (nagyobbá teszik adósságomat), azért az marad az én menedékem, hogy Ő, az irgalmasság Atyja, egy ilyen nyomorult bűnös Atyjának is megmutatja és megbizonyítja magát.

Egyéb tekintetben az a kívánságom, hogy testem halálom után a szokásos módon temetessék él, és úgy akarok a boldog feltámadás napjára várakozni.

Ami pedig a csekély földi javak felől való rendelkezést illeti, melyeket Isten nékem adott, egyetlen örökösömnek megnevezem és rendelem az én szívből szeretett testvéremet, Kálvin Antalt, de éppen csak tisztesség okáért, mivel neki jogszerűen azt a serleget hagyom, melyet Varenne s úrtól kaptam, és kérem őt: elégedjék meg ezzel. Efelől meg is vagyok győződve, mert tudja, hogy ezt csak azért teszem, hogy az a kevés, amit örökül hagyok, az ő gyermekeire maradjon.

Továbbá fenntartok az Akadémia részére tíz koronát, s ugyanennyit a szegény menekültek alapja részére. Éppúgy Johannának, Costan Károly leányának és az én atyai részről mostohanővéremnek tíz korona összeget. Azután, fentnevezett testvérem fiainak, Sámuelnek és Jánosnak, unokaöcsémnek, mindegyiknek negyven koronát. Unokahúgaimnak, Annának, Zsuzsannának és Dorottyának egyenként harminc koronát. Ellenben unokaöcsémnek, Dávidnak, az ő testvérüknek csak huszonöt koronát tartok fenn, büntetésből, mert léha és könnyelmű volt.

Ez minden, amit nekem Isten a földi javakból adott, amennyire én megállapítani és árfolyam szerint értékelni tudom könyveimet, a bútorokat, a házi felszerelési és egyebeket. Ha több lenne, nevezett unokaöcsém és unokahúgaim közt kell szétosztani, amiből Dávidot sem kell kizárni, ha Isten néki kegyelmet ad, hogy ezután mértékletesebben és

meggondoltabban viselkedjék. Azt hiszem azonban, hogy ez az elosztás nem sok nehézséget fog okozni, főleg, ha tartozásaimat kifizetik, amit testvéremre bíztam. Őt bízom meg és nevezem meg ennek a végrendeletnek végrehajtásával, Normandie Lőrinc tekintetes úrral együtt. Teljes felhatalmazást adok nekik, hogy leltárt készítsenek minden további formalitás nélkül, és berendezéseimet eladják, hogy abból pénzt vegyenek be ennek az 1564. április 25-én készült végrendeletnek végrehajtására. Úgy legyen. Kálvin János.

Reformátusok Lapja VIII. évf. 18. szám 1964. május 3. Közli: Dr. F. S.